

Vacances d'estiu

Quan ens fèiem petons m'obligava a tancar els ulls

Foto: Aaron Hawkins

Ens estàvem fent petons i quan ens fèiem petons m'obligava a tancar els ulls, perquè deia que si no, no era amor, i jo jurava que sí, però que m'agradava veure-la, i ella que no. I comptàvem quants petons ens fèiem en una tarda, i de vegades fins i tot en quants segons, però al final ens fèiem un embolic, perquè no es pot fer petons i pensar tantes coses alhora.

Va ser llavors, aquella tarda, la dels disset petons, el nostre rècord, quan li vaig dir que podríem escriure'ns cartes a l'estiu, perquè així ens trobaríem a faltar però se'ns faria més suportable, i ella va dir que quan marxava de vacances no tenia temps per escriure cartes, perquè tenia al poble unes cosines de la seva edat i sempre feien coses juntes, i podia sortir sola sense que els pares li diguessin res, i que no em podia assegurar que m'escrivis cap carta, però que ho intentaria.

Jo li deia que l'estiu és molt llarg, i que els dies a l'estiu sembla que tinguin més hores, perquè hi ha més llum, i que segur que en algun moment trobaria una estona per escriure'm una carta, unes línies, i ella insistia i deia que no, que almenys els anys anteriors no havia tingut temps de res. Així que quan va marxar, vaig escriure-li una carta perquè la llegís durant el viatge, i dins el sobre vaig posar-hi la meva adreça amb lletra que s'entengués, perquè, bé, qui ho sap, potser al final em trobava tant a faltar que es quedava a la seva habitació i s'enfadava amb els seus pares perquè la portessin de nou amb mi, i si els pares s'hi negaven, perquè s'hi negarien, és clar, doncs ella podria escriure les cartes, en substitució dels petons.

Jo no marxava de vacances, perquè havia d'estudiar, que me n'havien quedat unes quantes, així que em va dir que li regués unes flors que tenia a la finestra de la seva habitació, perquè la seva mare li havia dit que s'encarregués d'això, que un quan té alguna cosa ha de cuidar-la i fer-se'n càrrec i responsabilitzar-se'n, i jo vaig prometre que regaria les plantes, perquè com que ella vivia en una casa baixa, només hi havia d'anar amb un got cada dos dies i regar-les des de fora, i amb una mica de sort plouria i no faria falta. L'hi vaig prometre i és el que vaig fer tot l'estiu. Mai vaig oblidar-me'n. De vegades passava per allà i tocava la terra amb els dits per veure si necessitaven aigua o no.

La primera setmana em va escriure dues cartes, que em van arribar una mica tard, i m'explicava que les seves cosines havien marxat de campaments, i que fins al dia quinze no tornaven. Em va fer posar content que estigués sola, com jo, i vaig dir-li que no es posés trista, perquè jo li escriuria tantes cartes que no tindria temps de pensar en res més, s'estaria tot el dia llegint, i jo no feia altra cosa que escriure i escriure, i no només això, sinó que ho mirava tot a la vida per poder explicar-li després, i fins i tot transcrivia alguns poemes que havia llegit, perquè m'havia quedat Llengua, i ella s'emocionava amb aquells poemes. Vaig intentar escriure'n un però no va dir res, em sembla que no li va agradar.

Després ja no va escriure més. No vaig saber res d'ella en tot l'estiu, però vaig seguir regant-li les plantes, i estava convençut que en tornar se sentiria tan culpable per haver-me tingut en silenci i jo cuidant les seves flors, que tornariem a fer-nos petons i oblidariem l'estiu, perquè l'estiu és per oblidar-lo, a qui l'importa el que passi en un altre lloc.

Quan va tornar i vam tornar a les classes i ens vam creuar pel passadís, la vaig mirar bé i s'havia tenyit una mica els cabells, i li vaig preguntar ?I això? Em va dir ?I això, què!? Vaig quedar-me callat perquè semblava enfadada. Un altre dia vaig atrevir-me a preguntar-li si havia vist que boniques les havia deixat, perquè havien brollat fulles noves, i em va mirar com si no sabés de què li estava parlant. Li vaig dir ?Les flors. I va dir ?Ah, sí, allò.